

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 543: Vẫn Nên Hội Quy Về Tánh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 047)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Vẫn nên hội quy về tánh】

Ngày nay, đối với đạo lý “tướng chẳng rời tánh” này, chúng ta không biết, không hiểu rõ sự việc này, đây chính là mê. Không biết đem tất cả tướng hội quy về tự tánh, thì sẽ không được thọ dụng. Sự thọ dụng này là sự thọ dụng của chư Phật Như Lai, chúng ta không đạt được; sự thọ dụng của các Ngài chính là điều trong Kinh thường nói: Pháp thân, Bát Nhã, Giải thoát. Pháp thân, Bát Nhã, Giải thoát, chúng ta không đạt được, vì sao không đạt được? Vì không biết đem tất cả pháp tướng hội quy về tự tánh. Khi nào quý vị có thể đem pháp tướng hội quy về tự tánh, quý vị liền được thọ dụng. Làm thế nào để quy về tánh? Nếu quý vị muốn hướng về tôi mà nêu ra vấn đề này, thì tôi phải hỏi ngược lại quý vị một câu. Chúng ta ở giảng đường này, đã giảng Kinh không ít ngày, mỗi năm đều đến giảng một, hai lần, quý vị đều nghe uổng công rồi. Nếu quý vị thật sự nghe hiểu rồi, làm sao lại không biết hội quy về tự tánh? Quý vị nhất định sẽ biết, chính là từ đầu đến cuối trong “Kinh Kim Cang”, Phật đều răn dạy chúng ta. Nếu quý vị vẫn là không biết, vẫn là không hiểu, tôi niệm một bài kệ xem quý vị có thấu rõ hay không, phần cuối của “Kinh Kim Cang” có một bài kệ: “*Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh*” (Tất cả pháp hữu vi, như mộng, huyễn, bọt, bóng), tôi tin rằng quý vị cũng biết niệm, đó chính là hội quy về tự tánh. Tất cả pháp hiện ra trước mắt, lập tức nghĩ đến đây là giả, là mộng huyễn bọt bóng. Đóa hoa bày ở chỗ này, tôi có thể ngắm nhìn, có thể thưởng thức, tôi tuyệt đối không chấp trước nó, tuyệt đối không muốn chiếm hữu nó. Vì sao vậy? “*Dương thế tức không, liễu bất khả đắc*” (Ngay bản thể vốn là không, trọn chẳng thể được), đó chính là tự tánh. Tự tánh là gì? Tự tánh là không tánh.

Từng pháp từng pháp quý vị đều có thể hội quy về tự tánh, thì phiền não của quý vị không còn nữa. Phiền não từ đâu mà đến? Không biết hội quy về tự tánh, cho nên mới sanh phiền não. Vọng tưởng từ đâu mà ra? Không biết tất cả hiện tượng đều do tự tánh biến hiện ra, quý vị liền khởi vọng tưởng. Hiểu được tất cả pháp là do tâm tánh của chính mình biến hiện ra, thì còn có vọng tưởng gì nữa! Bất kỳ vọng tưởng nào cũng không còn, tâm liền thanh tịnh. Biết được tất cả pháp “*đương thể tức không, liễu bất khả đắc*”, phiền não không còn, không còn chấp trước nữa. Bất cứ thứ gì quý vị đạt được cũng không sanh tâm hoan hỷ, mất đi cũng không thấy xót xa. Vì sao vậy? Đương thể tức không, có gì đáng để hoan hỷ, tâm liền thanh tịnh. Đây là được thọ dụng, sự thọ dụng này quả thật quá lớn, tận hư không khắp pháp giới, cũng giống như Quán Thế Âm Bồ Tát trong “Phẩm Phổ Môn” vậy, chỗ nào chúng sanh có cảm, thì nơi đó Ngài liền hiện thân, quý vị xem tự tại biết bao, đây là giải thoát chân thật, tự tại chân thật! Đáng dùng thân gì để được độ, liền hiện thân đó. Có không ít người trong lòng thường hay hoài nghi: Quán Âm Bồ Tát là nam hay là nữ? Quán Âm Bồ Tát là người thời nào? Ngài làm nghề gì? Họ khởi lên những nghi vấn này, có nhiều sự phân biệt đến như vậy, chính là không hiểu được đạo lý “tướng chẳng rời tánh”. Quán Âm Bồ Tát làm gì có tướng, không có tướng mới có thể hiện được tất cả tướng. Chúng sanh chúng ta vì sao không thể hiện ra hai tướng? Vì chấp trước cái tướng này chính là ta, cho nên sẽ không thể biến ra tướng thứ hai. Nếu không chấp trước cái tướng này là ta, thì sẽ biến ra rất nhiều tướng. Gốc rễ của mọi căn bệnh đều nằm ở sự phân biệt và chấp trước, cho nên phân biệt chấp trước là căn bệnh lớn. Phạm phu vì sao lại có lục đạo luân hồi? Chính bởi vì quý vị có sự phân biệt chấp trước kiên cố, cho nên quý vị không có cách nào vượt thoát luân hồi.